

Раз на вікні, у панському будинку,
Патлатий Цуцик спочивав;
То ляже на бочок, то догори на спинку
Або на лапки морду клав.
Якраз проти вікна, звичайно під барканом,
Дворовий пес Бровко лежав
І думав: "Бач, яким він паном,
Ледачий Цуцик, став".
— Здоров був, Цуцику! Знічев'я спочиваєш? —
Прийшовши під вікно. Бровко озвався.
— Се ти. Бровко?.. Чого-бо так гукаєш? —
Промовив той.— Аж я злякався...
Ну, як же ти там поживаєш?
— Нащо питать! Либонь, не знаєш
Собачого життя мого? —
Сказав Бровко.— Далеко до твого...
Живу собі, бо треба жити;
Двір стережу і день і ніч;
Всього доводиться терпіти,
Не так, як ти, панич;
Та ще к тому і їжа препогана,
Хлиснеш помий, коли дадуть,
А як невлад загавкаєш на пана,
То ще й під боки натовчуть.
— Жаль! — каже Цуцик.— Що ж робити!
Буває всяк,-
Обуха батогом не перебити;
А от мені — хоч і довіку б так...
Живу у горницях, на килимах качаюсь,
Жартуючи на сміх;
Частенько з панночками граюсь
І лащуся до них;
І м'яко спать мені, і ласо можна їсти,
І бігаю не в бур'янах,
Сухенькі лапки, хвостик чистий,

Не так, як твій, у реп'яхах...
— Ет, реп'яхами дорікаєш! —
Сказав Бровко.— А пам'ятаєш,
Як у пекарні був щеням?
Чи так жилося там?
Замурзаний під лавкою тинявся...-
Веселий Цуцик засміявся
І каже: — То колись було,
Та загуло...
Дивись тепер, а не рівняй малого! —
І він спесиво глянув на Бровка.
— Як бачу, ти не робиш там нічого,-
Сказав Бровко,— за що ж се честь така?
— Дурний Бровко! Не розумієш,-
Звиняй, що так кажу,-
Я те роблю, чого ти не зумієш:
На задніх лапках я по-вченому служу.-
"Щоб ти сказивсь!" — Бровко собі шепоче,
А вимовити не посмів,
Бо Цуцик дуже запанів:
Скубне й Бровка, коли захоче.

Бровко мовчить, і я мовчу,
Води не сколочу...
Вам сміх, мені гостинців в'язка.
Чи гарна моя казка?

[1691